Старую бабусеньку згадаю!
Вона мене кохала: піснями пеленала,
Рідним словом кормила, рідній мові учила;
Старую бабусеньку згадаю!
Згадаю старую сиротину, бо вже її родину
Давно взяла могила, і землею здавила,
Й кропивою прикрила, дощем-снігом змочила.
Бабусенька була сиротина, бо вже її дитина,
Що цареві служила, головоньку зложила,
В степу-полі заснула, грому й вітру не чула...
Про козака вона співала:
Як його мати проганяла, дібровонька гомоніла;
Як його вона викликала, з степу чутка летіла,
Що він з вітром там грає, його дощик вмиває,
Розчісує його густий терен!
І про того козака співала,
Про якого могила з вітром говорила:
Зозуленька над ним плаче, його коник в степу скаче,
Над ним чорний ворон кряче;
Кряче, налітає, очі висмикає, кров'ю запиває...
І про його бабусенька співала!
Та ще бабусенька згадала:
Як зозуля кувала, лихо віщувала;
Як чорная година списи, шаблі трощила
І довгую чуприну в крові помочила
Та й глибокую могилу зарила.
Бабусенька мені співала,
Мов осінь листя зривала і в осоці шелестіла:
Вже спав голос, бабусенька хрипіла;
Вона ж таки співала, вона ж таки співала!